

ved en sådan udvidelse af bestemmelsen i § 152.

Der har i straffelovrådet været anført forskellige synspunkter om bedømmelsen af sådanne tilfælde. Det er på den ene side blevet anført, at der måske opnås en tilstrækkelig beskyttelse mod disse forhold gennem den gældende bestemmelse i straffelovens § 264 d om videregivelse af meddelelser vedrørende en andens private forhold. Det er på den anden side blevet fremhævet, at bestemmelsen i straffelovens § 264 d kan være for snæver, og at der derfor kan være behov for en bestemmelse om tavshedspligt, som er mere vidtgående. Det må dog samtidig erkendes, at det kan volde vanskeligheder at udforme en sådan tavshedspligtsbestemmelse, således at personkredsen afgrænses på en hensigtsmæssig måde.

Da de nævnte spørgsmål om udvidelse af personkredsen, som har tavshedspligt, imidlertid er indgående drøftet i betænkningen om tavshedspligt, vil straffelovrådet afstå fra at foreslå ændringer i flertallets lovudkast.

Efter § 152 b i justitsministeriets lovudkast skal der endelig gælde tavshedspligt for personer, som udøver eller har udøvet et erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse. Dette svarer til angivelsen i den gældende § 264 b, idet også sådanne persons medhjælpere skal være omfattet af tavshedspligten, jfr. § 152 b, stk. 2, i lovudkastet.

Uanset at straffelovens § 264 d indeholder et strafansvar for uberettiget videregivelse af meddelelser vedrørende en andens private forhold, kan straffelovrådet tiltræde, at der i overensstemmelse med gældende ret oprettholdes en særlig og strengere regel for tavshedspligtsbrud begået af f.eks. læger, advokater, apotekere, sygeplejersker og andre personer, som udfører deres hverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse.

Rådet har ikke fundet tilstrækkelig anledning til at foreslå realitetsændringer af udtrykket »hverv, der udføres i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse«. Man bør dog formentlig foretrække formuleringen: »den, som udøver eller har udøvet en virksomhed eller et erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse«.

§ 152 b i justitsministeriets lovudkast indeholder i stk. 2 en bestemmelse om, at reglen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på den, der er eller har været medhjælper hos en af

de i stk. 1 nævnte personer. Medhjælperen til personer, der udøver erhverv i medfør af offentlig beskikkelse m.v. har således også tavshedspligt.

En tilsvarende straffehjemmel for medhjælperen findes derimod ikke i justitsministeriets lovudkast, når det drejer sig om de personer, der nævnes i § 152 (personer i offentlig tjeneste eller hverv) og § 152 a (personer, som udfører opgaver efter aftale med offentlig myndighed).

Spørgsmålet vil i praksis navnlig få betydning for medhjælperen til den i § 152 a nævnte personkreds, f.eks. for ansatte hos entreprenører, der udfører offentlige forsvarsanlæg.

Straffelovrådet finder, at der efter § 152 b bør indsættes en ny bestemmelse, hvorefter §§ 152–152 b også gælder for de pågældende personers medhjælpere.

3. Afgrænsningen af de tavshedsbelagte oplysninger

De gældende regler i straffeloven angiver i § 152 de tavshedsbelagte oplysninger med ordene: »... erfaret som en hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan« (§ 152, stk. 1), og i § 264 b med ordene »privatlivet tilhørende hemmeligheder«. Om oplysninger, som den pågældende kommer til kundskab om, skal holdes hemmelige, beror i væsentlig grad på normer uden for straffeloven. Pligten til hemmeligholdelse kan følge af tjenestebefaling, forretningsorden eller pålæg i det enkelte tilfælde, f.eks. stemping af papirer som fortrolige. Hemmeligholdelsespligten kan endvidere uden konkrete eller generelle anvisninger fremgå af oplysningens eller emnets beskaffenhed. De undtagelser fra adgangen til aktindsigt, som følger af offentlighedsloven, antages at give en generel afgrænsning af pligten til hemmeligholdelse, men en krænkelse af tavshedspligt kan også forekomme med hensyn til forhold, som er genstand for aktindsigt, f.eks. hvor oplysninger, som kun den pågældende part kan få aktindsigt i, videregives til offentligheden.

Hemmeligholdelsespligten kan være begrundet af hensyn til offentlige eller private interesser. § 264 b omfatter alene tilfælde med private hemmeligheder, og afgrænsningen mellem denne bestemmelse og § 152 be-